

La correspondència entre la cardiòloga Magda Heras, malalta de càncer, i el monjo de Montserrat Ignasi Fossas

M'ensenyes a resar?

JOSEP PLAYÀ MASET
Barcelona

Em pots ensenyar a resar? Aquesta demanda, formulada per la cardiòloga Magda Heras va deixar glaçat Ignasi Fossas, llicenciat en Medicina, monjo montserratí i prior de la comunitat. Li va formular arran d'una visita que ella i el seu marit, en Marc, metge també, i amics de feia temps, van fer a Montserrat. A la Magda li acabaven de diagnosticar un càncer amb no gaire bones perspectives. Uns dies després li va precisar per mail els motius de la seva petició d'ajuda: "De totes les possibles teràpies 'esotèriques', 'naturistes' o 'alternatives' que tothom m'ha recomanat, i en què sembla que confia molta gent, a mi només m'interessa la del meu oncòleg i la que tu em pots oferir". Aquest va ser l'inici d'una sèrie de correus electrònics i de watsaps que durant els mesos següents es van intercanviar la Magda i l'Ignasi i ara recollits en el llibre *Correspondència. Setembre 2012-agost 2014. Descobrint la pregària dels salmistes*, editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Es fa difícil parlar avui d'aquest llibre. El diari va ple de notícies d'aquesta jornada alegre del Sant Jordi, del triomf d'alguns autors, dels best-sellers. No és fàcil, doncs, dedicar, ni que sigui un racó, a parlar d'un llibre que aprofundeix en el misteri del dolor i de la mort. Ho diu també l'escriptor Gabriel Magalhães en el pròleg: "Davant d'aquests paisatges ombrívols, melancòlics, la nostra reacció més habitual consisteix a mirar cap a un altre cos-

tat. I a callar". Però com ell mateix escriu, "es tracta d'algú que ens explica el seu dolor assegut al nostre costat. I aquesta normalitat del llenguatge, aquesta naturalitat de la paraula és una gran victòria (...) mèrit compartit pel pare Ignasi -que no va imposar a la seva amiga els arcaïsmes verbals de la fe, tots aquests dinosaures lexicals que assetgen el creient en les hores de patiment".

Després d'aquell primer mis-

pel parenostre, i com que de tan conegut sembla menys rellevant, li suggeria llegir-lo en altres llengües (més endavant li farà llegir al revés). I també li proposava comprar el *Llibre dels Salmes*.

Poc a poc, la correspondència ens indica que la Magda aprèn a resar i va llegint els salms i els comentaris. Alguns els troba difícils d'interpretar, d'altres genials, d'altres li són més coneguts. "Els salms reflecteixen totes les situacions per les quals pot passar la persona humana", li respondrà l'Ignasi.

El llibre s'acompanya de petits comentaris a peu de pàgina del monjo. Com quan arran d'una excursió de la Magda i una amiga a Sant Jeroni, afegeix: "Aquests primers mesos de la malaltia, com que es trobava bé, van permetre la Magda redescobrir la bellesa de les petites coses i de tantes meravelles de cada dia que normalment -atrafegats com anem- ens passen desapercebudes".

En l'epistolari intervé en una ocasió el pare Hilari Ragner comentant el salm 12, que anomena "el salm del creient emprenyat" i l'equipara a una cançó protesta perquè repeteix la pregunta: "Fins quan, Senyor, no fareu justícia?". També

la Magda es queixa a vegades d'alguns salms, o de la lectura de la carta de Sant Pau respecte a la submissió de la dona al marit, que creu que s'hauria de retirar.

Aquest diàleg on es barregen la fe i la ciència, els somriures i les llàgrimes, acaba amb el missatge de la Magda on anuncia que seran avis. Dues setmanes després "la Magda va trobar el camí cap a l'altre costat de la vida", per dir-ho en paraules d'Ignasi Fossas.●

Portada del llibre, amb la foto de Magda Heras

satge, la resposta del monjo no podia ser més sincera: "Em demanes una de les coses més boniques que pot compartir un monjo: la pregària i el conreu de la via espiritual. Però al mateix temps és una de les coses més difícils, perquè és un tema molt delicat, que ens sobrepassa i en el qual em sento com un aprenent; vaja, com un metge resident de primer any". I aquell primer dia ja li donava la primera lliçó: començar